

Ján Adamus

Dajte Bohu čo je Božie

Farizeji odišli a radili sa, ako by podchytili Ježiša v reči... Oni mu podali denár. Spýtal sa ich: „Či je tento obraz a nápis?“ Odpovedali mu: „Cisárov.“ Tu im povedal: „Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.

(Mt 22, 15- 21)

Možno ste sa presvedčili na vlastnej koži, že keď chceme podvieť alebo znemožniť múdreho človeka, je tu riziko, že doplatíme na vlastnú prefikanosť a vráti sa nám to ako bumerang.

Mohli si to vyskúšať aj farizeji, keď Ježiš vycítil ich zlomyseľnosť, lebo sa ho pýtali: Slobodno platiť cisárovi daň, či nie? Ježiš však reaguje ešte ostrejšou odpoveďou: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.

O čo tu vlastne išlo? Od roku 6 po narodení Ježiša Krista Židia platili Rimanom daň jeden denár na hlavu. V dobe Ježiša Krista bol denár označený obrazom cisára Tibéria s rúhavým nápisom: Tibérius, cisár, syn boží, najvyšší kňaz. Preto je celkom pochopiteľné, že Židia odmietali aj obraz, aj nápis. Farizeji sa časom s daňami zmierili, ale iné skupiny národa, napríklad zelóti, nie. Tí odmietali platiť daň a kvôli tomu boli ochotní zobrať do ruky aj zbraň.

Otázka farizejov bola zákerná v tom, že ak by sa Ježiš priklonil k zelótom, bolo by jednoduché na neho poštváť rímsku okupačnú moc. Ak by súhlasil s platením daní, poštvá by si proti sebe nielen zelótov, ale aj všetky nacionalistické skupiny. Ježiš však vycítil zákernosť otázky a majstrovsky odpovedal: Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.

My dobre vieme, že Ježišove príkazy sú aktuálne v každej dobe, v každom národe a v každej spoločnosti. Preto aj dnes platí: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.

Čo patrí cisárovi? Dnes nie je na to ťažké odpovedať. Na všetko máme zákony, výnosy, nariadenia a predpisy. Presne vieme, aké povinnosti má občan voči štátu, a ak si ich neplní, štát má dostatok prostriedkov prinútiť ho k tomu. Dnes by sme si nemohli dovoliť otázku, či máme platiť dane štátu. Je to úplná samozrejmosť. Ježiš na ňu reaguje slovami: Na čom je obraz a nápis cisárov, to bezpečne a samozrejme patrí cisárovi. Proti tomu nemôže nikto nič namietat. Ale Ježiš má aj druhú časť odpovede: Na čom je obraz Boží, to s takou istou logikou a samozrejmosťou patrí Bohu.

Na čom je Boží obraz? Na človekovi! V knihe Genézis čítame, že Boh stvoril človeka na svoj obraz. Koncilový dokument Radosť a nádej učí, že človek žije preto, lebo ho Boh z lásky vysníval a z lásky ho neprestajne udr-

žiava. Čo to znamená? Narodili sme sa preto, lebo nás Boh vysníval na svoj obraz. Pretože sme na Boží obraz vysnívaní a stvorení, preto sú ľudia najkrajšie stvorenia na tejto zemi. Žiadne iné stvorenie nie je také krásne ako človek, lebo žiadne iné stvorenie nie je takým dokonalým obrazom Boha, ako človek.

Človek je podobný Bohu svojím rozumom, vôľou, dušou, srdcom i telesnou krásou. Je celý podobný Bohu. V človekovi je vtláčený celý Boží obraz. Ale keby len obraz, ale aj nápis. Ježiš na kríži vykvrácal preto, aby mohol dať svoj nápis na človeka, urobil ho vlastnou krvou, a tak s každého človeka spravil svojho pokrvného príbuzného. Odvtedy, čo Kristus zomrel na kríži, už nie je človek podobný len na obraz Boží, ale je povýšený do Božej rodiny, do Božieho príbuzenstva, do Božieho života. Preto všetci patríme Kristovi a máme do seba vtláčené jeho meno. My sa voláme kresťania - Kristovi a to meno nik z nás nezotrie. Je v nás akoby vyvetované. Preto, že sme obrazom Božím a je na nás Boží nápis, s takou istou logikou patríme Bohu, ako patrí cisárovi peniaz, na ktorom je jeho obraz a nápis. Na nás je Boží obraz a Boží nápis.

Uvedomujem si toto povýšenie a vyznačenie? Žijem ako ten, na ktorom je Boží obraz a Boží nápis? Nie sú pre mňa prvoradé veci tohto sveta, veci patriace cisárovi? Nezamenil som službu Bohu za službu cisárovi? Uvedomujem si, že Bohu nepatrím iba v kostole alebo pri modlitbe, ale aj za volantom auta, v práci, pri počítači, v kruhu rodiny, ale aj s peňaženkou, z ktorej platím dane?

Do nemocnice k chorému zavolali kňaza. Pri lôžku chorého sa stretol aj s neznámou lekárkou a po dlhšom rozhovore sa dozvedel, ako ona chápe Ježišove slová: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu. Rozprávala, že trvale sa cíti byť prítomná v Božej blízkosti, preto zostáva pokojná aj vtedy, keď má pred sebou ťažký prípad. Cíti sa v Božej prítomnosti pri práci, ale aj keď ráno pristupuje k svätému prijímaniu, alebo keď sa s manželom spoločne modlia večernú modlitbu. Cíti sa stále a všade v Božích rukách a uvedomuje si, že celá je jeho, a tak mu dáva to, čo mu patrí.

Aj my sa pokúsme uveriť, že patríme Bohu, a teda nikdy nie sme sami. Boh je vždy pri nás, neustále nás vedie, ochraňuje a miluje aj vtedy, keď máme pocit, že nás všetci opustili. On nás miluje aj vtedy, keď my ho nemilujeme, patríme mu aj vtedy, keď mu nechceme patriť a hriechom od neho utekáme, lebo on je Láska. Žijme v sebe túto myšlienku aj v nastávajúcom týždni a presvedčajme svojím životom, že sme naozaj Boží.

Svätý Ján Kapistranský-kňaz, reholník, misionár

*Ty odlesk slávy Otcovej,
zo svetla svetlo vyvádzaš,
jas jas a zdroj žiarenia,
deň, čo dňu svetlo posielaš.*

*Ty pravé slnko, vojdi k nám,
ty žiaríš leskom, večný plam,
radosťou Ducha Svätého
srdce i myseľ naplň nám.*

*V modlitbách Otca vzývajte,
Otca premocnej milosti,
Otca veleby večitej,
aby nám hriechy odpustil.*

*Daj silu k prácam statočným
a vyhas oheň závidosti;
cez prekážky a strminy
nám správnu cestu zaisti.*

*Mysel' nám dvíhaj, telo chráň
a srdce verné, čisté v ňom;
nech sa nás bludy nedotknú,
nech viera hori plameňom.*

*Ty, Kriste, buď nám pokrmom
a viera nech je nápoj náš;
je triezvy každý, komu Duch
dáva piť milosť z plných čiaš.*

*Nech nám deň prejde v radosťi;
stud nech sa ránom červená,
viera nech plam má poludnia,
mysel' nech súmrak nepozná.*

*Zornička beh dňa začína;
so svetlom pridže aj ty k nám,
v Otcovi celý Boží Syn
a celý v Slove Otec sám. Amen.*

Radost' a priepasť srdca

Ž 64, 7.11: Hlbočina je človek a jeho srdce priepasť. Jasajú všetci, čo majú srdce úprimné.

Múdry Bože, viem, že ty lepšie rozumieš môjmu srdcu ako ja sám. Napokon, ty si ho stvoril, ty jediný mu môžeš najlepšie rozumieť.

Pane, chcem pred tebou vyznať, ako ma neraz prekvapí tajomstvo hlbočiny a priepasti môjho srdca. Raz ma to naplní radosťou, inokedy mi to naháňa strach. Strach z toho, čo všetko skusujem v hĺbke svojho srdca, s čím všetkým sa v ňom občas stretám a čoho všetkého by som bol schopný. Znova a znova ťa chcem pokorne prosiť: Buď Pánom môjho srdca. Chráň ho a stráž, aby sa ma nezmocnili temnota a zlo.

Daj, prosím, aby sa neuzavrelo moje srdce a aby bolo vždy ochotné počúvať tvoj hlas.

Daruj mi milosť, aby v mojom srdci nikdy nechýbala viera, nádej a láska.

Daj, aby môjmu srdcu nechýbala múdrosť a svetlo tvojho Ducha.

Daruj mi srdce pokorné a tiché, srdce, ktoré sa nevyvyšuje.

Daruj mi, prosím, srdce úprimné, aby som v tebe mohol jasať.

Dobry Bože, moja každodenná skúsenosť ma presvedča, akú radosť prežíva úprimné srdce.

Vďaka tvojej milosti skusujem pokoj v srdci aj vtedy, keď sa stávam objektom nevyberaných útokov zo strany niektorých ľudí. Priznám sa, že ma prekvapuje pokoj, ktorý mi dávaš v takých situáciách. Hoci nemôžem povedať, že by sa ma nedotkli, že by som krivdu necítil ako krivdu, ublíženie ako ublíženie, nelásku ako nelásku, alebo že by ma také postoje nezraňovali.

Táto skúsenosť ma učí pokore a úprimnosti srdca. Preto ti chcem znova ďakovať za dar pokoja, ktorý nie je ovocím mojich síl alebo mojich schopností vyrovnáť sa s ťažkosťami. Viem, že je to milosť a dar od teba. Verím, že si to ty, ktorý mi darúvaš také radostné prekvapenia, ktoré by mi ani na um nezišli.

Ďakujem ti za ne, veď ty najlepšie vieš, ako potešia a dodajú síl nevzdávať sa a nenechať sa odradiť. Aj udalosťami môjho života ma učíš úprimnosti srdca, vedieš ma a vychovávaš v dôvere v teba.

Pane, obraciam sa k tebe a v tebe chcem nachádzať čím viac dôvery.

Chcem sa učiť žiť uprostred ťažkostí, súžení a problémov s dôverou v teba.

Túžim žiť z istého presvedčenia svojej viery, že v úprimnom srdci máš záľubu a úprimné srdce obdarúvaš radosťou, akú môžeš a vieš dávať iba ty.

Pane, prosím ťa, zhladni na moje srdce, aby mohlo jasať tvojou radosťou.

Josef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Zbierka na misie: Dnes slávime misijnú nedeľu a modlíme sa za misie a misionárov.

Zároveň je i zbierka na misie. Nech vám Pán odmení Vaše štedré srdce.

Zmena času: Na budúcu nedeľu 29.10. sa mení čas.

Hodiny posunieme o 1 hodinu dozadu.

Nečakané ťažkosti

Nezriedka mám dojem, že mnohé manželstvá kapitulujú priskoro. Ako je známe, po určitom čase prichádzajú krízy. Novota je preč. Sny spľasnú ako mydlové bubliny. Prichádzajú sklamania. Stáva sa to neznesiteľným. Človek má chuť ujsť. Mnohí dnes pokladajú rozvod za jediné riešenie.

Rozvod je útek. V manželstve sa vyskytne toľko nečakaných ťažkostí, toľko nepredvídateľných situácií. Ak niekto pripúšťa možnosť rozvodu, skôr či neskôr si preň nájde dôvod. Nepomýšľajte priskoro na rozvod, myslíte aj na to, ako si vytvoriť nové vzájomné puto. Nie preto, že tvoj partner je taký obdivuhodný, taký milý a nežný alebo taký láskavý a mocný a dobre naladený, ale preto, že ty máš také pevné odhodlanie znovu sa k nemu nakloniť, zmieriť sa s ním a spolu s ním kráčať ďalej.

A vtedy sa môže stať ten zázrak. Všetko, čo si pokladal za stratené, sa vráti, omnoho bohatšie a omnoho hlbšie. Opäť môžeš toho druhého mať rád. Dokonca príde deň, keď sa z prekonanej krízy budeš tešiť. Preto sa príliš rýchlo nevzdávaj.

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 29.týždni cezročného obdobia - (A)

23.X. pondelok

18:00 Za † Jozefa Fabiankoviča a svatku Máriu

24.X. utorok

18:00 Za † Emila a Máriu Slezákových

25.X. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

26.X. štvrtok

18:00 Za † Víta a Máriu Lulkovičových, synov, nevesty a za ťa

27.X. piatok

18:00 Za † Jozefa a Annu Mičunkových a rodičov

28.X. sobota

08:00 Za † Alexandra a Máriu Kulifajových, synov a dcéru

Upratovanie kostola č.d. 2-27

29.X. 30. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 Za † Jozefa a Teréziu Stojkovičových, rodičov a súrodencov

Lektori: Jurčovičová M., Vrabelová Mi.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

23.X. pondelok	Sv. Ján Kapistránský, kňaz – Esp
24.X. utorok	Sv. Anton Mária Claret, biskup – Esp
25.X. streda	Sv. Maurus, Biskup – Esp
26.X. štvrtok	Sv. Lucían a Marciál, mučeníci
27.X. piatok	Sv. Evarist, pápež
28.X. sobota	Sv. Šimon a Júda, apoštoli - Sviatok

HOVORIŤ JE STRIEBRO, ALE MLČAŤ ZLATO

*V tichosti vypočuj slovo, aby si mu rozumel,
a s rozvahou prednes správnu odpoveď!
Ak sa rozumieš veci, povedz o tom blížnemu!
Ak však nie, polož si ruku na ústa,
aby ťa nepristihli pri nerozumnom slove a nezahabili ťa.
Rozumný človek získa si rečou česť a chválu,
ale jazyk nemúdreho mu privedie záhubu.
Nedopušť, aby ťa nazvali klebetárom,
a nech ťa nepodchytiť v reči a nezahabia ťa!
Zlodejovi hrozí zahanbenie a trest,
však najpotupnejšie je označiť niekoho
za človeka dvojakého jazyka; ale aj na klebetára padá
nenávisť, odpor a potupa.*

(Sir5, 13-17)

Od začiatku sa musíme učiť počúvať Boží hlas vo svojom srdci. Boh hovorí v tichosti srdca. Potom budú naše ústa hovoriť z plnosti srdca. Počúvajte v mlčaní. Ak je vaše srdce plné iných vecí, nemôžete počuť Boží hlas. Ak ste však počúvali Boží hlas v tichosti svojho srdca, potom je vaše srdce naplnené Bohom, tak ako Mária bola plná milosti. A z tejto plnosti srdca potom prehovorí vaše ústa. (svätá Matka Tereza)

Keď rozjímame nad čnosťou miernosti, nie je zlé pristaviť sa aj pri miernosti v rečiach. Tichosť je tiež jednou z čností. Je to vlastne miernosť v rozprávaní. Kto mlčí, ten počúva; kto počúva, ten sa učí; kto sa učí, bude múdry. Nie je znakom múdrosti, ak je človek utáraný. Múdry človek veľa nerozpráva - vie, kedy hovoriť a kedy mlčať. Sme svedkami toho, že sa stráca sila slova. Prečo je to tak? Lebo je príliš veľa slov. Nikdy človek neprijímal toľko informácií ako dnes. Vlastne ich ani nestíha spracovať, len ich konzumuje. A občas mu je z toľkých a takých informácií aj zle. Všade je plno slov: v televízii, rádiu, novinách, časopisoch, na nete, facebooku... Už sme ich prejedeni a možno aj otráveni nimi. Veď, aké sú to slová? Nie sú to len také klebety? Nie sú to kadejaké zlátniny, táraniny, polopravdy, či dokonca klamstvá? A tak môžeme pozorovať, že svet je plný prázdnych slov.

Chceš, aby tvoje slovo malo váhu? Aby ho iní vedeli počúvať? A aby ho počúvali radi? Nauč sa mlčať. Nauč sa počúvať Boha v tichu. Vojdi do priestoru ticha navonok, ale aj vnútorne vo svojom srdci. Upokoj sa, stíš sa a počúvaj. Boh prichádza vo vánku, nie vo víchrici. Hovorí k srdcu pokojnému, nie rozbúrenému.

Keď sa ohliadnem späť vo svojom živote, najkrajšie chvíle pre mňa boli tie, keď som sám kľučal pred Bohom v tichu kostola pred Eucharistiou. Je to sila. A pritom také hlboké ticho. Zvyknem takto chodiť do kostola. Tam si kľaknem, stíšim sa a nič nerobím, len vnímam Božiu blízkosť a počúvam. Nádhera. Niekomu sa to môže zdať premárnený čas ničnerobením. Ale toto ničnerobenie je veľké. Je to najväčšia práca na svete. Tu sa získava, tu sa učí, tu sa rodí a tvorí - v tichu na kolenách pred Pánom.

Tvoje slová, Pane, sú duch a život. Spolu s apoštolom, svätým Petrom, vyznávam: Ty máš slová večného života. Ani jedno Tvoje slovo nevyšlo naprázdno. Ale vedel si sa aj

stíšiť. Často si si nachádzal priestor ticha, v ktorom si počúval svojho Otca. Aj ja to takto chcem. Nauč ma mlčať a počúvať. Daj mi pochopiť, že nejde o premárnený čas.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

VO CHVÍLI RIZIKA

V horách sa stretli dvaja turisti. „Poď so mnou,“ oslovil druhu starší horolezec, čo už prešiel nejedny hory. Napadlo mu povodiť ho po svojich obľúbených zákutiach.

„Sám by som si netrúfol, ale s tebou idem,“ odpovedal mu. Vykročili spolu. Škriabali sa strmými chodníkmi, spúšťali sa do nádherných dolín, a keď nasledoval nebezpečný úsek, istili jeden druhého. Prišli až k miestu, ktoré viedlo na nebezpečný pyšný končiar. Skúsenejší zastal.

„Teraz nasleduje ťažký úsek, s ktorým mám aj ja problém. Ty sa vráť naspäť, zvládneš to sám.“ A odvrátil sa celkom zaujatý zápasom, čo ho čakal. Mladší turista však stál.

„Ukázal si mi nádheru výšok, ktoré by som sám neobjavil,“ prehovoril. „A teraz ma posielaš preč? Ako by som mohol odísť? Neodídem, nemôžem odísť. Môžeme ten nebezpečný úsek zdolať spolu. Ak moju ponuku neprijmeš, aj tak tu budem. Nemôžem ťa opustiť. Pôjdem ti v päťach, budem vždy nablízku, ak by si potreboval moju pomoc.“ Horolezec nechápavo hľadel na svojho druhu, veď predsa bolo jasné, že nechce riskovať jeho život, a preto ho posiela späť. Rozmýšľal, ako by mu ten druhý mohol pomôcť. Bol totiž presvedčený, že vo chvíli rizika má byť sám.

Čo je k nám pripútané, môže sa niekedy zdať ako záťaž. Nikdy však nevedno, či to nie je dľaň, ktorá vo chvíli rizika dá istotu pri ceste ponad priepasť.

NA MOSTE

Dvaja muži stáli na moste. Jeden fajčil a ľahostajne hľadel do strhujúceho riečného prúdu. Druhý nepokojne pobehoval po moste a vykrikoval:

„Už ďalej nevládzem! Skočím, naozaj skočím do vody! Čo z takého života? Všetko je márnosť!“ rozhadzoval rukami, gúľal očami a chrľil slová zúfalstva. Po moste bežal športovec. Keď zbadal podivnú dvojicu, okamžite sa pristavil.

„Človeče,“ kričal na človeka s cigaretou, „robte niečo! Veď tento tu chce skočiť z mosta!“ Fajčiar zdvihol zrak, ľahostajne si premeral športovca a ani sa nepohol. Športovec len zlostne pokrútil hlavou a vrhol sa na kričiaceho muža. Zápasil s ním snažiac sa zabrániť mu v plánovanom skoku. „Počkejte, porozprávame sa ešte, porozmýšľame,“ chlácholil ho. Druhý muž dofajčil, pokojne zašliapol ohorok a vyskočil na zábradlie mosta. Ešte raz sa pozrel na zápasiacu dvojicu, nadýchol sa a skočil do rozbúrených vln. Muži ležiaci na zemi onemeli od úžasu a zdesenia. Nemohli uveriť vlastným očiam. Ani vo sne im nenapadlo, že tento muž chcel skočiť z mosta.

Niekoľko kričí nahlas, niekoľko mlčaním. Potrebne je citlivé srdce a odvaaha hľadať zúfalcov, ktorí už nevládzu ísť ďalej. Svet potrebuje takých hľadačov. Aby sme nikdy nechceli skočiť z mosta.

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Najkrajšie skutky sú tie, o ktorých vie len Boh a ty

Muži a ženy sa majú dopĺňať. V rodine veľa závisí od ženy. Diabol ženy namotáva na funkcie či postavenia a žena je potom preťaženejšia dvo- až trojnásobne viac ako muž. Tlačí sa za kariérou a zanedbáva materstvo. Tak veľa závisí od ženy a od matky.

Môj otec bol agresívny alkoholik. Dnes už, vďaka Pánu Bohu, nepije. Nepije kvôli mojej matke a kvôli Matke Božej. Svojho otca mám rád, aj keď predtým pil, teraz je pri mne na fare, lebo mama mi už zomrela.

Mama ma veľa naučila. Nemali sme veľa peňazí a išli sme na májovú pobožnosť v daždi so snehom - u nás pod Tatrami je to normálne. Bol som malý chlapec a moja mama mi hovorí:

„Vidíš tam tú tetu?“ „Hej.“

„A čo vidíš?“ „Má starý kabát!“ „A ešte?“

„Má holé nohy.“ „A ešte?“

„Má staré ponožky. A staré topánky...“ „Aká je to žena?“

„Chudobná, mama...“

Moja mama zobrala desať korún, bolo to pre nás vtedy veľmi veľa. Boli to dva litre mlieka či chlieb. Keďže otec vtedy pil, nemali sme veľa peňazí. Mama to nedávala z prebytku, ale z podstaty, z toho mála, čo sme mali. Vedel som, že dáva naše raňajky cudzej žene.

„Tu máš desať korún a daj jej.“

„Komu?“

„Tej žene.“

„Ale veď ja ju nepoznám.“

Mamka hovorí: „Najkrajšie skutky sú tie, o ktorých nik nevie. Len ty a Pán Boh.“

„Ja nejdem.“ „Bojíš sa?“ „Nebojím.“ „Si zbabelec?“ „Nie som.“

Rozbehol som sa a prišiel k tete: „Teta, pochválený buď Ježiš Kristus!“

Stihla mi chytiť ruku: „Kto si, chlapče?“

„To je jedno, tu máte...“ a utiekol som za roh. Matka stála za rohom, vybozkávala ma a začala plakať.

„Prečo plačeš, mami?“ „Ty tomu nerozumieš.“ Po rokoch som pochopil.

Matka nás učila, ako sa správať k núdznym a trpiacim. Otec bol alkoholik, bol tvrdý. To, čo nám mama vysvetľovala dve hodiny, otec vysvetlil za dve sekundy - ručne - stručne.

Boh sa nepomýlil, keď mi dal moju matku i môjho otca. Dnes potrebujem ten kúsok tvrdosti od svojho otca, lebo keby som mal len jemnosť matky, tak by ma niektorí chlapi aj zabili. Keby som mal len otcovu školu, tak by som ja pozabíjal ich.

Farár Marián Kuffa „Kazateľnica život“

Urobiť niečo pre druhých aj v starobe

Jeseň so svojou krásou, ale aj „uplakanými“ dňami v mnohom pripomína život v jeho neskoršom čase. Právom ktosi výstižne nazval starobu jeseňou života. Starý, to má zavše príchut: chorý, unavený, opotrebovaný, nepotrebný. Byť starý, to je pre mnohých ľudí naozaj kríž. Preto býva v neskorších rokoch často základnou otázkou: „Načo som ešte dobrý?“ „Načo som ešte tu?“ „Už ma nik nepotrebuje, som na ťarchu tým, čo sa musia o mňa starať.“

V domove dôchodcov, ktorý tu a tam navštevujem, sa mi jedna starinka sťažovala, že ani na jej 85. narodeniny ju nenavštívil jej jediný syn, hoci býva v tom istom meste. „Vidíte, a to je to najhoršie: čakať a mať istotu v sebe, že nič a nikto už nepríde - iba smrť.“

Staroba má však aj potešiteľné stránky. Biblia za veľké hodnoty považuje životnú múdrosť, poznanie života v jeho realite, ale aj vieru, ktorá je posilnená mnohorakými životnými skúškami a utrpením a ktorá cíti a vidí stále viac a viac. Preto poznáme dosť starých ľudí, ktorí sú vyrovnaní, ba často sú aj pre druhých povzbudením.

Mnohí starší ľudia si našli v tomto období života činnosť, ktorá vyhovuje ich slabým silám. Iste poznáte vo svojom okolí veľký počet starých ľudí, ktorí pomáhajú iným ľuďom rozličným spôsobom. Mám pred očami mnohých starých ľudí s ružencom či modlitebnou knižkou v ruke, ktorí sa hodiny a hodiny modlia za svojich drahých, ale aj za ľudí neznámych a vzdialených. Ako napríklad starý muž, ktorému sa trasú ruky a ktorý v domove dôchodcov leží stále na posteli.

Našiel nádherný plán. „Modlím sa za misionárov, ktorí sami často nemajú dosť času na modlitbu,“ povedal mi s veselou myslou. „To robím, pokiaľ mi Boh nechá život a jasnú hlavu.“

V tomto duchu je hodná pozornosti aj modlitba, uverejnená v nemeckom lekárskom časopise:

„Pane, vieš lepšie ako ja, že zo dňa na deň starnem a jedného dňa budem stará. Zachráň ma od veľkej náruživosti chcieť záležitosti druhých dať do poriadku.“

Nauč ma rozmýšľať, ale nie mrhať čas zbytočným hútaním; nauč ma byť nápomocná, ale nie diktátorská. Pri mojej nazhromaždenej životnej múdrosti ľutujem, že ju nemôžem dať ďalej, ale ty pochopíš, že si chcem niekoľko priateľov udržať. Nauč ma mlčať o svojich chorobách a ťažkostiach. Chuť opisovať ich aj zveličovať rastie z roka na rok, ale zároveň prosím o trepezlivosť vypočuť si „katalóg“ chorôb iných.

Neodvažujem sa prosiť o lepšiu pamäť, len mi daj trochu viac skromnosti a trochu menej istoty, keď sa moja pamäť nezohoduje s pamäťou iných. Nauč ma úžasnej múdrosti, že sa môžem aj myliť. Udržuj ma podľa možnosti v čo najlepšej forme. Viem, že nie som svätá, viem, že starý uhundraný človek je korunným dielom diabla.

A Pane, nauč ma objaviť u druhých ľudí neočakávané talenty a daruj mi schopnosť im to aj povedať.“

K tejto modlitbe rád poviem: Amen. A všetkým, ktorí ste v pokročilejšom veku, prajem hŕstku milých ľudí okolo seba a tu i tam úsmev nad sebou.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku